क्विलादिति षः हे प्रिये प्रियं मां मा न श्लिक्षः अपितु अवश्यमेव प्रियमालिङ्गय द्वौ निषेधौ सातिशयं प्रकृत्यर्थं गमयतइति न्यायात् श्लिषौश्लेषे आलिङ्गनेऽर्थे पूर्व्वण सक्॥ १६॥

मास्म द्राक्षीर्मृषा दोषं भक्तं मां मातिचिक्लिशः। शैलं न्वशिश्रियद्वा मा नदीं नु प्रत्यदुद्रुवत्॥ १७॥

मास्मेत्यादि। मृषा दोषं व्यलीकं दोषं मा द्राक्षीः मयीत्यर्थात् स्मोत्तरे लङ्चेति चकाराल्लुङ् सलइगुपधेति क्सस्य न दृश इति निषेधः इरितोवेत्यङ् भावे सिच् सृजिदृशोरित्यम् हलन्तलक्षणा वृद्धिः व्रश्चेत्यादिना षत्वं यतोऽहं भक्तस्ततोमां भक्तं मातिचिक्लिशः नातिक्लेशय क्लिशेर्ण्यन्तात् सिपि णिश्रीत्यादिना चङ् वा णिलोपः द्विर्व्वचनादिः पुनर्व्विकल्पयन्नाह मयि दोषदर्शनात् मत्प्रतिकूलवर्त्तिनी सती शैलं नु पर्व्वतं किमप्यशिश्रियदाश्रिता ततोनदीं प्रत्यदुद्रुवत् प्रतिगतेत्यर्थः नुशब्दोवितर्के चङ्॥ १७॥ ज०म०

मास्मइत्यादि। मृषा दोषं मास्म द्राक्षीः अर्थान्मयि दोषदर्शनाद्वा अन्तर्हितेत्याशङ्क्य इदमुक्तं इर्दृशौप्रेक्षे मास्मेन घीट्याविति टी सग्विधौ दृशेर्वर्ज्जनात् इरित्वात् ङः विकल्पपक्षे ट्यांसिः वर्द्धोऽकिदिति रत्वं अनिम्त्वाद्व्रजवदेति व्रिः शक्राजेति षङ् भक्तं अनुरक्तं मां त्वं मातिचिक्लिशः नातिपीडय क्लिशेर्ञिःप्रेरणे ञिश्रीत्यङ् द्वित्वं गुणः ञ्यङुङःस्वः ञेर्लोपः निकटे यदि तिष्ठेत्तदा मद्वचनादागच्छेदित्यतोऽन्यद्विकल्पयन्नाह वामेति मय्यपि दोषदर्शनात् प्रतिकूला सती शैलं किं अशिश्रियत् आश्रिता भ०